

end Pengebod eller simpelt Fængsel, skal Varetægtsarrest anvendes — i hvert Fald anvender man den. Man regner det i det hele taget ikke saa nøje med Varetægtsarrest, det er jo ikke Straf, ræsonnerer man. Men det er i Virkeligheden et saa kolossalt Indgreb i den paagældendes og hans Families hele Levevis, at man kun med den største Betænkelighed og kun, naar der foreligger bydende Nødvendighed derfor, bør gaa til at fængsle en Mand. Men det gaar saa overordentlig let under den Retstilstand, vi lever under. Saa snart en Mand er sigtet for en Forbrydelse, som kan medføre højere Straf end Pengebod eller simpelt Fængsel, anholdes han og bringes i Grundlovsforhør, hvor det gaar saa summarisk til, at det næsten ikke er til at tro. Der afsiges straks en Kendelse, der lyder paa, at da N. N. er sigtet for den eller den Forbrydelse, og da det skønnes nødvendigt at sikre sig hans Tilstedeværelse under Sagen, vil der være at dekretere Arrest paa hans Person. Det er alt, hvad der foregaar. Saa sidder Manden der og er fuldstændig voldgivet Dommeren og Fængselsmyndighederne; saa er han, som det saa tidt er blevet sagt, et Undersøglesobjekt, der ikke har sin frie Villie.

Maa jeg nævne et andet Eksempel ogsaa fra de sidste Dage. En Kvinde blev anholdt, sigtet for at gaa og trække paa Gaden om Aftenen. Ogsaa hendes Mand blev anholdt, sigtet for at have faaet Del i det Udbytte, som derved var indkommet. Ogsaa her var Grundlaget for Mistanken yderst spinkelt, idet der i Virkeligheden ikke forelaa andet end en Erklæring fra nogle Betjente om, at de havde set hende gaa paa Gaden og indlade sig i Samtale med forskellige Herrer. Der var ikke noget afgørende bevist om, at hun havde gjort sig skyldig i det, hun var sigtet for, end-sige at hun havde faaet noget Udbytte deraf. Ikke desto mindre blev Manden anholdt og arresteret og sad arresteret i 98 Dage. Det gik denne Mand meget ulykkeligt. Han havde kun haft løst Arbejde, men havde dog nogenlunde klaret sig. Der blev naturligvis anstillet de mest minutiøse Efterforskninger efter, hvad han havde tjent, og der blev forhørt paa alle de Steder, hvor han havde haft Arbejde. Naturligvis kan det ikke undgaas, at naar der kommer en Betjent og optager Rapport, bliver det sagt, at vedkommende Mand sidder arresteret, og denne Oplysning føres da ud i ret vide Kredse. Som Følge af at han sad arresteret, kunde han ikke betale

sin Husleje. Hans Møbler blev sat paa Gaden, hvilket allerede under ordinære Forhold er en stor Ulykke for en Familie; nogle af Møblerne havde han faaet paa Afbetaling, og da han nu ikke kunde betale Møbelhandleren de Afdrag, han skulde, hentede denne Møblerne, saaledes at Hjemmet blev ribbet for, hvad der var. Endelig blev der saa rejst Tiltale mod ham, men efter at Aktor og Defensor havde vekslet Indlæg, blev Aktionsordren taget tilbage. Man har formodentlig indset, at Grundlaget var saa spinkelt, at der ikke kunde ventes en Domfældelse. Jeg kan nu ikke forstaa dette, thi naar man var gaaet til at rejse Aktion, synes jeg, det var mærkeligt, at man ikke tog en Dom for at faa Mandens Uskyld konstateret. Jeg kan ikke udtale mig om, af hvilke Grunde man tog Aktionsordren tilbage, men Resultatet var altsaa det, at denne Mand efter at have siddet arresteret i 98 Dage paa et, som det forekommer mig, ganske løst Grundlag blev fuldstændig ruineret og bragt i meget ulykkelige Omstændigheder.

Jeg vil nævne et Eksempel til, ogsaa fra den sidste Tid, saa skal jeg ikke trætte det høje Ting med flere Eksempler, skønt der kunde drages Hundreder af lignende Eksempler frem. Det er et Tilfælde, som ogsaa har været omtalt i Bladene, og da der har været Uddrag af de paagældende Akter, gaar jeg ud fra, at Sagen er blevet nøjagtig refereret. Det var en Pige i Hillerød, som var sigtet for at have stjaalet 2 Kr. fra en Medtjenerinde. Hun blev for de 2 Kr.s Skyld puttet i Arresten og sad arresteret længe, underkastet den Behandling, som nu en Gang Varetægtsfanger bliver underkastet, mere eller mindre blid, mere eller mindre human, mere eller mindre i Overensstemmelse med Arrestreglementet. Hun vilde ikke tilstaa; hun erklærede, at hun var uskyldig og vedblev at hævde sin Uskyldighed. Men naturligvis, naar man sidder i Varetægtsarrest i Maanedvis, er det maaske vanskeligt at opretholde sin Paastand om, at man er uskyldig; man længes efter at faa en Ende paa hele denne Tilstand. Saa en Dag, da hun havde været i Forhør, kom hun af en Fejltagelse ind i Overbetjentens Værelse, og den paagældende Overbetjent, den Overbetjent, som assisterer Retten, fulgte efter og lukkede Døren og gav sig til at forhøre hende, saaledes som ofte Overbetjente her i vort Land giver sig til at forhøre, skønt de egentlig ikke har Spor at gøre med at forhøre Arresteranterne. Han talte paa